

Noget efter blev han af Husets gamle, eenøjede Tjenestepige kaldt ind til Middagsmaaltidet. Hans Søskende sad allerede paa deres Pladser omkring det lange Bord og ventede. I det samme han viste sig, stoppede de op i deres Tale, og af denne Tavs-hed og af deres tillaaede Miner forstod han, at ogsaa de vidste Besked. Med et Forsøg paa at lade overlegen kastede han sig ned paa sin Stol og stak Hænderne i Lommerne; men ingen saae paa ham. Kun nede fra Bordenden rettedes et Øje-par imod ham, — Søsteren Signes store, lyse, tankefulde Øjne under mørke, sammenvoksede Bryn.

Men nu hørtes Skridt inde i den tilstødende Stue. Det gav et Sæt i Per, da Faderen tog i Døren. Imod Sædvane sagde han ikke Goddag. Tavs satte han sig ved Bordet, bøjede Hovedet og foldede Hænderne.

Men i Stedet for at bede Bordbønnen gav han sig til at tale. Han havde, sagde han (og hans Øjne lukkede sig bag de mørke Glas) noget paa Hjerte, en alvorlig Sag, som han vilde tale lidt med sine kære Børn om, inden de idag begyndte deres Maaltid. Hvorefter han bekræftede, hvad de fleste af dem allerede i Forvejen havde hørt om Broderens Forseelse af Moderen.

„Hvad der saaledes er sket, skal ikke forties eller besmykkes,“ fortsatte han. „Som det er Guds Vilje, at alt, hvad der avles og fødes i Mørket, engang skal blive aabenbaret, saadan er nu ogsaa denne Gerning kommen for Lyset for at faa sin Dom. Peter Andreas har ikke villet agte paa Guds Lov og Befaling. Som han har forhærdet sit Hjerte overfor sin Faders og Moders Formaninger, har han trodset det Bud af Herren, der lyder: du maa ikke stjæle. — Ja, min Søn, du skal ikke skaanes